

under Krigen, vilde koste i Statsgæld 240 Mill. Kr., og han sagde, at man troede ikke, nogen vilde mene, at man ved Krigen's Begyndelse kunde tænke sig, at vi kunde komme igennem saadanne 4 Aar med mindre Forøgelse af Statsgældsbyrden. Der var ikke et Menneske, der modsagde Finansministeren den Gang. Men for at fuldstændiggøre Billedet vil jeg blot tilføje, at de Konservative mødte disse Forslag med en bestemt Afvisning, hvilket gav Anledning til Forhandlinger mellem det ærede Medlem Hr. Sporn-Fiedler og Wulff, som endelig mundede ud i, at naar man frigjorde Laanen fra Skatterne, kunde man være med til det fra konservativ Side, men Skatterne vilde man slet ikke have noget at gøre med i Øjeblikket. Det ærede Medlem Hr. Sporn-Fiedler, som talte paa de Konservatives Vegne ved Kornlovsforslagets Behandling og ogsaa nu, sagde følgende: „Jeg kunde tænke mig og vilde have hilst det med Glæde, om man saa kort efter min Udtalelse om Kornordningen var fremkommet med et Forslag om et Statslaan paa 60 Mill. Kr. Jeg vilde da med Tilfredshed have konstateret, at man havde fundet det Forslag, jeg fremkom med, betimeligt, men jeg kan ikke se nogen som helst Forbindelse mellem dette Lovforslag om et Statslaan paa 60 Mill. Kr. til *Dækning af Udgifterne ved Kornloven* og de Lovforslag, som gaar ud paa at skaffe Statskassen 90 Mill. Kr.“

Saadan er i Virkeligheden Billedet af den konservative og af Venstres Politik den Gang; maadeholdent og rigtigt udtrykt af den nuværende højtærede Formand: at man skal bære saa meget, man kan, ved Skatteindtægter, men at man ogsaa er nødsaget til at lade Fremtiden bære noget, og det er just den Politik, som er ført i Krigsaarene, idet man i øvrigt, hvis man undersøger Sagen, vil se, at alle ekstraordinære Udgifter af en hvilken som helst Art faktisk er baaret gennem Indtægter ad ekstraordinær Vej, medens man for de Laan, som blev nødvendige, har skabt Værdier af samme Art som dem, der er skabt under Venstres Styre nu og til billigere Pris, hvorfor de ogsaa kan holde Værdien noget længere, end Venstres Værdier kan holde sig.

Men hvad den højtærede Finansminister har sagt, og hvad der er sagt fra anden Side, er ikke afgørende. Det afgørende er, hvad der er sket, og jeg skal derfor, da der nu foreligger en nøje Redegørelse for Indtægtsforholdene her i Danmark til og med Aaret 1920 og for, hvorledes Udgifterne er blevet

betalt, hvorledes Skatterne er vokset, gøre Rede herfor ganske kort. Meget af, hvad der er fremkommet fra den højtærede Finansministers Side i Skildringen af hans Politik, dækker over et Forhold, som han meget vel kender, nemlig dette, at Formue- og Indkomstskatter foreslaas og maa foreslaas adskillig Tid, før de træder i Kraft, idet de baseres paa en Indtægt, der ligger mere end et Aar tilbage, medens de indirekte Skatter, Forbrugsskatterne, kan træde i Kraft i samme Øjeblik, som de vedtages. Hvis man nu vil undersøge, hvorledes Befolkningens Indtægsforhold har udviklet sig, og hvorledes de blev beskattet i disse Aar, viser der sig følgende; jeg nævner, hvilken Skatteindtægt man har haft i et Aar. I Aaret 1914, hvor man jo betalte den Skat, som man var ansat til for Indkomst og Formue for 1914—15, var Skatteydernes Indtægt ca. 976 Mill. Kr., og de betalte deraf i Statskatter 99 Mill. Kr. eller ca. 10 pCt. Det følgende Aar steg Skatteindtægten til 1 264 Mill. Kr., altsaa med 290 Mill. Kr., og der betaltes i Skat 121 Mill. Kr. eller 22 Mill. Kr. mere; allerede da kommer Merindkomstskatten for første Gang. Det følgende Aar, 1916, steg Skatteindtægten yderligere til 1 840 Mill. Kr., altsaa med ca. 580 Mill. Kr., og Skatten forøgedes til 227 Mill. Kr., altsaa med 106 Mill. Kr., hvoraf ca. 70 Mill. Kr. var Merindkomstskat. Det følgende Aar, 1917, steg Indtægten til 1 922 Mill. Kr., eller med 80 Mill. Kr., men Skatten steg fra 227 til 365, altsaa med 140 Mill. Kr., meget mere, end Indtægten steg med i dette Aar. Af Stigningen i Indtægten siden 1914 paa 950 Millioner betales der nu en Skatteforhøjelse paa 265 Mill. Kr., og der betaltes i Statskat af hele Indtægten i alt 19 pCt. Jeg gad vide, om nogen vil paastaa, at der har været paalagt ringe Skat i Danmark. Naar en saa stor Forhøjelse af Procenttallet som Stigningen fra 10 til 19 bares og kunde bæres uden Indvending, var det, fordi det var Merindkomsten, der beskattedes; Merindkomstskatten udgjorde nemlig af hele den Forhøjelse, der var kommet paa det Tidspunkt, 173 Mill. Kr. Det følgende Aar steg Indtægten med 530 Mill. Kr. til 2 460 Mill. Kr., Skatten steg med 40 Mill. Kr., og Procenten var 16,3. Det følgende Aar steg Indtægten med 900 Mill. Kr., Skatteindtægten gik op med 175 Mill. Kr., Procenten var 17,1, og Merindkomstskatten 175 Mill. Kr. Det stigende Antal af Skatteydere viser, at de stigende Indtægter har bredt sig over vide Kredse, og derfor er Forbrugsskatternes Indførelse paa dette Tidspunkt — men